

UZASADNIENIE

W dniu 17 czerwca 2016 roku na odcinku ulicy (...) w T., od skrzyżowania z ulicą (...) oraz ul. (...) do skrzyżowania z ulicą (...), obowiązywał zakaz zatrzymywania się zgodnie z umieszczonym po prawej stronie ulicy, pionowym znakiem drogowym B-36 tj. „zakaz zatrzymywania się”. Pod tymże znakiem znajdowała się tabliczka T-24 informująca, iż pojazd zostanie usunięty na koszt właściciela oraz, iż przedmiotowy zakaz nie dotyczy dostaw eksponatów muzealnych.

(dowód: notatka urzędowa k. 4, szkic sytuacyjny k. 5, fotografie k. 6-7).

W dniu 17 czerwca 2016 roku około godziny 08:30 strażnik miejski Z. S. ujawnił niezastosowanie się przez kierującego samochodem marki S. o nr rej. o nr rej. (...) do znaku drogowego B-36 tj. zakazu zatrzymywania się przy ul. (...). Złamanie zakazu zarejestrowano przy pomocy fotografii, zaś położenie pojazdu odzwierciedlono na szkicu sytuacyjnym. Kierowcą w/w pojazdu okazał się M. C. (1), który odmówił przyjęcia mandatu karnego.

(dowód: notatka urzędowa k. 9;

Wyjaśnienia obwinionego na rozprawie w dniu 16 sierpnia 2017 roku czas

00:05:00- 00:10:12)

M. C. (1) w dniu 17 czerwca 2016 r. nie posiadał zezwolenia Miejskiego Zarządu Dróg w T. na postój na ulicy (...).

(dowód: dokumentacja z (...) w T. k. 49,57-72)

M. C. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia z art. 92a kw.

W toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia art. 92 § 1 kw. Wskazał, że zgodnie ze znakiem do godziny 11:00 do zakazu mogą nie stosować się kierowcy z dostawą towarów,

a po godz. 11:00 trzeba mieć zezwolenie, które obwiniony posiada. Wyjaśnił, że tego dnia był remont kamienicy przy ul. (...). Być może robotnicy wezwali Straż Miejską. Powiadomiony przez H. J. o tym, że przy pojeździe stoją strażnicy, poszedł do nich. Strażnicy wypisali mandat, który przyjął. Następnie przestawił pojazd w inne miejsce. Obwiniony wskazał, że po stawieniu się na wezwanie strażniczka miejska chciała go ukarać drugi raz za to samo, więc nie przyjął mandatu karnego, bo tego dnia strażnicy wystawili mu już mandat w wysokości 100 zł (k. 12).

W toku postępowania sądowego, obwiniony nadal nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednocześnie nie kwestionując, iż przedmiotowego dnia zaparkował pojazd S. w T. na ul. (...). Wyjaśnił, iż zaparkował tam pojazd albowiem przy ul. (...) trwał rozładunek pojazdu ciężarowego. Pytał strażników miejskich, czy może zaparkować pojazd po drugiej stronie ulicy. Powiedzieli, że jeżeli ma zezwolenie, to może. Po odczytaniu wyjaśnień z postępowania wyjaśniającego, obwiniony ich nie podtrzymał wskazując, iż składając wówczas wyjaśnienia myślał, że chodzi o inne zdarzenie z innego dnia. (00:05:00 – 00:10:12).

Nie przyznanie się obwinionego do zarzucanego mu czynu w toku całego postępowania, doprowadziły Sąd do przekonania, iż postawa obwinionego stanowi wyłącznie jego linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego złożonym w toku postępowania wyjaśniającego albowiem pozostają one w sprzeczności z wyjaśnieniami obwinionego złożonymi na rozprawie, jak również z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Sąd również odmówił wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w części d/t posiadania zezwolenia na postój na ul. (...) w dniu 17 czerwca 2016r. Wyjaśnienia te stoją w sprzeczności ze zgromadzonym i ujawnionym w toku rozprawy materiałem dowodowym w postaci dokumentów z Miejskiego Zarządu (...) w T..

Przeprowadzone na rozprawie głównej dowody w postaci : dokumentów sporządzonych przez strażnika miejskiego: notatek urzędowych, szkicu sytuacyjnego, zdjęć (k. 4-9, 15), oraz dokumentów z Miejskiego Zarządu Dróg w T. (k. 49, 57-72) nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone. Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. Zostały one sporządzone przez kompetentne osoby oraz zgodnie z obowiązującymi przepisami. W związku z powyższym, Sąd uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż sprawstwo i wina obwinionego M. C. (1) w zakresie popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw została wykazana. Zdaniem Sądu obwiniony w sposób umyślny nie dostosował się do znaku B-36.

W związku z powyższym Sąd przyjął, iż zachowanie obwinionego wyczerpało znamiona wykroczenia, ponieważ w dniu 17 czerwca 2016 r. ok. godz. 08:30 w T. na ul. (...), będąc kierowcą pojazdu marki S. o nr rej. (...) zaparkował pojazd w miejscu obowiązywania znaku drogowego B-36 tj. zakazu zatrzymywania się. Sąd skazując obwinionego, uzupełnił w wyroku opis czynu poprzez doprecyzowanie, iż czynu tego dopuścił się na ul. (...).

Zachowanie sprawcy naruszającego wskazany przepis art. 92 § 1 kw polega na nie stosowaniu się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. W miejscu, w którym obwiniony zaparkował pojazd obowiązywał znak B – 36. Mianowicie jak jasno stanowi §28 ust. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 roku, Nr 170 poz. 1393 z późn. zm.), znak B-36 "zakaz zatrzymywania się" oznacza zakaz zatrzymania pojazdu, przy czym ust 3 tego § precyzuje, iż zakaz wyrażony znakiem B-36 dotyczy tej strony drogi, po której znak się znajduje, z wyjątkiem miejsc, gdzie za pomocą znaku dopuszcza się postój lub zatrzymanie.

Obwiniony w sposób ewidentny nie zastosował się do obowiązującego na ul. (...) znaku drogowego B- 36. Mając na uwadze powyższe, należało uznać, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia określonego art. 92 §1 kw. gdyż nie zastosował się do w/w znaku drogowego, a o jego położeniu doskonale wiedział i jako osoba dorosła posiadająca uprawnienia do kierowania pojazdami, miał pełną świadomość jak winien się zachować zgodnie z zasadami ruchu drogowego.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż zezwolenie na które powoływał się obwiniony, abstrahując od tego, że zostało unieważnione przez Miejski Zarząd Dróg w T. w dniu 20 kwietnia 2016 r., dotyczyło parkowania przy ul. (...) na okres 15 minut w godz. od godz. 9:00 do godz. 16:00. Tymczasem w dniu 17 czerwca 2016 r. M. C. (2) zaparkował pojazdem marki S. przy ul. (...) o godz. 8:30. Obwiniony nie posiadał w dniu 17 czerwca 2016 roku wymaganego z (...) w T. zezwolenia na parkowanie w T. przy ul. (...). Ponadto wskazać należy, że niniejsza sprawa w żaden sposób nie jest związana ze znakiem drogowym posadowionym przy zbiegu ul. (...) i ul. (...), gdyż wykroczenie nie zostało popełnione w zakresie obowiązywania tego znaku. Stwierdzone wykroczenie miało miejsce po przeciwnej stronie ulicy, do której miały zastosowanie inne znaki drogowe.

Na marginesie należy zauważyć, iż posiadanie abonamentu czy zezwolenia z (...) nie uchyla obowiązku stosowania się przez kierowcę do oznakowania drogowego w danym miejscu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 92§ 1 kw i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 zł. uznając, iż kara ta stanowić będzie adekwatną i wystarczającą reakcją na popełniony czyn. Oczywiście Sąd przy wymiarze kary również wziął pod uwagę sytuację materialną i rodzinną obwinionego. Obwiniony osiąga dochód w wysokości około 3000 zł brutto, posiada mieszkanie oraz lokal użytkowy, na utrzymaniu nie ma żadnych dzieci. Okolicznością obciążającą jest natomiast fakt, iż obwiniony zignorował nie pierwszy raz znaki i warunki postoju na ul. (...) (k. 10,16,64). Natomiast okolicznością łagodzącą, którą Sąd wziął pod uwagę jest to, iż obwiniony prowadzi ustabilizowany tryb życia i nigdy dotychczas nie był karany za przestępstwa.

W ocenie Sądu kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia winy obwinionego, stopnia społecznej szkodliwości czynu, właściwości i warunków osobistych sprawcy. Sąd uznał również, iż kara ta jest wystarczająca do osiągnięcia wobec obwinionego celów zapobiegawczych i wychowawczych a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z art. 119 kpw do kosztów postępowania w sprawach o wykroczenia stosuje się odpowiednia przepisy art. 616 i 627 kpk. Według tych przepisów od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego Sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa, którymi są opłaty i wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania.

Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 100 złotych tytułem opłaty sądowej. Wysokość opłat określona jest w ustawie z dnia 23 czerwca 1973 r o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r nr 49 poz. 223) . Zgodnie z art. 3 ust 1 ustawy skazany w pierwszej instancji na karę grzywny obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 10%, nie mniej jednak niż 30 zł. W myśl natomiast art. 118 § 1 kpw w razie skazania, obwinionego obciąża się go zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz innymi należnościami, jeżeli należności takie powstały w postępowaniu. Wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r (Dz. U z 2001 r Nr 118, poz. 1269). § 1 pkt 1 tego rozporządzenia stanowi, że wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia przed Sądem pierwszej instancji wynosi od jednego obwinionego w postępowaniu zwyczajnym 100 zł. Zdaniem Sądu biorąc pod uwagę sytuację materialną obwinionego będzie on w stanie ponieść zasądzone przez Sąd wyrokiem wymienione kwoty.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)